

[Tove Frederiksen]

derlag senere hen i livet. Vi har rigeligt med erfaringer i samfundet, der viser, at en uheldig opvækst præger resten af livet.

Pædagogerne, som altid lægges for had af fremskridtspartiet, får igen et skud for boven, men man må da håbe, at de er rustet til lidt af hvert med en solid ballast i tilværelsen. De er ganske almindelige mennesker, der ofte er forældre, og som har kombineret deres praktiske kunnen med en pædagogisk uddannelse til gavn for de børn, vi alle bør være interesseret i får en harmonisk opvækst.

Hvis forslagsstillerne tror, de går dagplejemødrenes ærinde her, er det en forkert opfattelse. Dagplejemødrene, som vi ikke kan undvære, men som vi fortsat må understrege er et supplement til vore daginstitutioner, kender deres ansvar over for de børn, der bliver dem betroet gennem den kommunale dagpleje, og er trygge ved det minimum af sikkerhed, der ligger i godkendelse og tilsyn med dagplejen.

Lovforslaget, der her er til behandling, er et sort forslag, der bør afvises kategorisk, og det gør socialdemokratiet.

Irene Heintzelmann (FP):

Det fremsatte lovforslag må betragtes som udtryk for et meget rimeligt ønske. Forslaget drejer sig om at få § 63 i bilstandsloven ophævet, idet denne paragraf indeholder bestemmelser, der virker som et urimeligt formynderi. Det kan ikke være rimeligt, at folketinget sidder og lovgiver om, hvorvidt en dygtig og fornuftig dagplejemor må have 5 eller 6 eller 7 børn i dagpleje. Man kommer uvilkårligt til at tænke på, hvordan en mor før i tiden kunne passe og opdrage 7-8 børn selv. Det var jo et meget almindeligt antal for en søskendeflok, og dengang var det tillige et hårdt job at være husmor. Jeg ønsker ikke de tider tilbage, men vi skal jo også passe på, at vi ikke havner i den anden grøft.

Efter fremskridtspartiets mening må vi satse meget mere på dagplejehjem fremfor at oprette nye institutionspladser. For mange børn er det af afgørende betydning, at de ikke skal passes af skiftende personale, men har én bestemt person at holde sig til. Det skaber mere tryghed for barnet, og det er noget meget væsentligt.

Den bedste løsning er uden tvivl den, at børnene passes og opdrages i deres eget

hjem. Det sidstnævnte kan naturligvis ikke lade sig gøre, når det drejer sig om enlige, udearbejdende forældre. I mange andre tilfælde kan det heller ikke lade sig gøre, da begge forældre er tvunget ud på arbejdsmarkedet på grund af den høje indkomstbeskatning. Og her er vi ved noget væsentligt. I mange år har vi hørt om gratisydelse, men sandheden er jo den, at der er ikke noget, der er gratis. Jo flere såkaldte gratisydelse, vi har fået, jo mere er skatten steget, og hver gang mister vi lidt af vor frihed til at vælge.

Fremskridtspartiet mener, at folk selv skal have lov at indrette deres tilværelse, som det passer dem bedst, når det ikke på væsentlig måde generer andre mennesker. Dette er imidlertid umuliggjort af den høje indkomstbeskatning og alt det formynderi, der er en følge af alle de love og bestemmelser, der strømmer ud fra dette hus.

Man taler så meget om nærdemokrati, men ingen gør noget ved det. Man burde give borgerne mere selvbestemmelse i stedet for herindefra at lovgive om de mindste detaljer. Fik borgerne større selvbestemmelse, ville de fornemme en større grad af frihed og dermed få lyst til at påtage sig ansvar for sig selv og deres børn.

Ud fra disse betragtninger anser jeg dette forslag som et skridt i den rigtige retning, og jeg håber, at andre partier også vil se positivt på det.

Brøndlund Nielsen (V):

Venstre mener, at der kan være grund til at se på de principper, som dette forslag vedrører. Vi mener, at privat dagpleje mange gange er noget, der fungerer godt, og jeg kan sige, at jeg har ud fra egen erfaring også kendskab til, at det er en udmærket ordning.

Vi mener, at der kan være grund til at se på, om der lægges urimelige hindringer i vejen. Vi mener nok, at der naturligvis må være en vis kontrol med, hvordan dette foregår, det skal der ikke være tvivl om, men hvis der lægges urimelige hindringer i vejen med unyttige regler og overdreven kontrol, kunne vi godt gøre en indsats for at prøve at få det forenklet. Jeg har selv på et møde engang været stillet over for et spørgsmål fra en kone, der fortalte, at man havde forlangt, at der skulle være en ganske bestemt højde til loftet, for at hun måtte have børn i dagpleje.